

ponosno gleda čez klobuk. Še so mu stale solze na obrvih in pod očmi; a v njih je že sijala radost, ki mu je nenadoma napolnila vso dušo.

„Ali mi ga boš res dal enega zajčka, Drejček? O, daj mi ga, daj! Saj jih imaš tako mnogo, da se ti ne bo nič poznalo.“

Drejček mu zatrdno obljubi, da mu da še celo dva zajčka. Naj le pride popoldne pogledat k njemu, da bo videl, kako se more ravnati z njimi; kajti zajčar mora mnogokaj znati in razumeti, da zajce prav vzredi.

Tako je modroval Drejček in govoril kot najbolj izurjen zajčar.

Ves vesel je pritekel tisti dan Tine domov ter povedal materi o veliki sreči, ki ga je doletela. Izpolnila se je njegova dolgoletna želja. Dobil bo lepega belega zajčka in z njim gorko kučmo za zimo. Pa preden je mogel materi kaj povedati, so ga vprašali že z trdim glasom, zakaj je jokal. Čez zagorelo lice so se mu namreč poznale temne srage, ki so jih napravile solze in cestni prah. Umiti se je moral najprej, potem pa je povedal materi vse.

Radosti mu je utripalo srce, in najraje bi bil samega veselja zavriskal, da bi bile čule sive gore o njegovi sreči, ker dobi toli zaželjene zajčke.

(Dalje.)

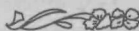

Dedek naš.

Pa so se zamislili
dedek naš v nekdanje dobe,
da spustile vivček jim
so čeljusti redkozobe.

Pa smo se smejali jim,
da so grčavko prijeli;
gorkih bi čutili mi,
da so dedek nas ujeli.

Hej, mi smo pa čilih nog
jo na snežni klanec vdrli,
da so žalostno na nas
dedek skozi okno zrli.

Padaj, sneg!

Padaj, padaj, sneg,
in pobeli breg
tamkaj za vasjo! —

Kaj bi korenjaki,
taki kot smo mi!
vedno le držali,
gorke se peči!

Res je, da na prostem
oster brije mraz,
toda nas ne zmaga —
rdeč nam je obraz!

Torej padaj, padaj, sneg,
in pobeli breg,
da se na saneh
bodemo vozili
po ledenih tleh!

Mokriški.

